

Παράλληλο πρόγραμμα. Η διαχείριση της ήττας ενός λαού;

Το «Παράλληλο Πρόγραμμα» και το «Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα», από μόνα τους ή σε συνδυασμό, με την ίδια ή παραλλαγμένη ονοματολογία, αποτελούν τις βασικές παράμετρους μιας εξίσωσης που πληγώνει αφού το αποτέλεσμα της υπενθυμίζει την μεγάλη ελληνική ήττα απέναντι στο γερμανικό δόγμα της λιτότητας. Μια ήττα, που το γνωστό πολιτικό πελατειακό φίλτρο την έκανε εξαρχής αναπόφευκτη και ανισοβαρή όσον αφορά τις συνέπειές της στον πληθυσμό.

Στο τρίτο μνημόνιο που ψηφίστηκε τον Αύγουστο του 2015 υπήρχε η εξής διατύπωση: «Για μια πιο δίκαιη κοινωνία θα χρειαστεί η Ελλάδα να βελτιώσει τον σχεδιασμό του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας, έτσι ώστε να υπάρχει ένα γνήσιο δίκτυο κοινωνικής ασφάλειας, το οποίο θα διοχετεύει στοχοθετημένα τους πενιχρούς πόρους σε εκείνους που τους έχουν περισσότερο ανάγκη. Οι αρχές σχεδιάζουν να επωφεληθούν από τη διαθέσιμη τεχνική βοήθεια που παρέχεται από διεθνείς οργανισμούς σχετικά με μέτρα για την παροχή πρόσβασης στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους (συμπεριλαμβανομένων των ανασφάλιστων), καθώς και να δημιουργήσουν ένα βασικό δίκτυο κοινωνικής ασφάλειας με τη μορφή Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος (ΕΕΕ).» (ΦΕΚ Αρ.Φ.94, Σελ.1014, 14 Αυγούστου 2015)

Λίγες ημέρες αργότερα δημοσιεύτηκε [Έκθεση της Κομισιόν](#) για τις καταλυτικές επιπτώσεις που θα επέφερε η εφαρμογή του τρίτου μνημονίου στον ελληνικό πληθυσμό. Αυτή η Έκθεση θεωρούσε βάσιμες τις ανησυχίες ότι οι δημοσιονομικές προσαρμογές μέχρι το 2018 θα οδηγούσαν την χώρα σε ανθρωπιστική κρίση. Οι αλλαγές στο ασφαλιστικό, την φορολογία και τις δαπάνες υπολογίζονταν, τότε, πάνω από το 3% του ΑΕΠ μέχρι το 2016 / 2017 και πάνω από το 4% του ΑΕΠ μέχρι το 2018. Δηλαδή πάνω από 8 δις ευρώ, χώρια τα μέτρα ύψους 1,75% του ΑΕΠ για τον στόχο πρωτογενούς πλεονάσματος 3,5% του ΑΕΠ το 2018. Και όλα αυτά εφόσον οι μεταρρυθμίσεις προχωρούσαν «ρολόι».

Τα ερωτήματα που έθετε η Έκθεση ήταν το πως κατανέμεται το βάρος της προσαρμογής στον πληθυσμό και ιδιαίτερα στις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, το αν υπάρχει επαρκές δίκτυ κοινωνικής προστασίας στην χώρα και το ποιες μεταρρυθμίσεις θα μπορούσαν να επιδράσουν θετικά στην νέα κοινωνική κατάσταση που θα διαμορφωθεί. Προσδοκούσε ότι οι διαρθρωτικές αλλαγές παρά τις αντιδράσεις που θα συναντούσαν, τελικά θα επικρατούσαν και θα τόνωναν την απασχόληση και την ανάπτυξη και θα έκαναν τις υπηρεσίες του κράτους πιο προσβάσιμες και φτηνές.

Ωστόσο η Έκθεση της Κομισιόν, όπως άλλωστε κάθε Έκθεση ξένων εμπειρογνομώνων για την Ελλάδα, δεν μπόρεσε να εκτιμήσει σωστά τον παράγοντα κομματικό-πελατειακό κράτος, που ειδικά επί διακυβέρνησης Αλέξη Τσίπρα αναβαθμίζεται διαρκώς σε βάθος και έκταση και με κάθε ευκαιρία. Όπως επίσης δεν μπόρεσε να προβλέψει σωστά την αντίδραση του ιδιωτικού τομέα στη μεταρρυθμιστική στρέβλωση, η οποία αντί να εξυγιαίνει το κράτος εξοντώνει ό,τι κινείται στους παραγωγικούς τομείς της οικονομίας. Η Έκθεση θεωρούσε ότι η «*αντίδραση του ιδιωτικού τομέα μπορεί να εκδηλωθεί μόνο σε βάθος χρόνου*». Αλλά τα γεγονότα την διέψευσαν.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι από τον Αύγουστο του 2015 μέχρι σήμερα, οι πολιτικές εξελίξεις διαμορφώνονται από τρεις κύριες παραμέτρους: τις αντιστάσεις του πελατειακού και νεοδιαπλεκόμενου κράτους, τις αντιδράσεις του ιδιωτικού και παραγωγικού τομέα και το προσφυγικό. Κοινό των δύο τελευταίων παραμέτρων είναι το απρόσμενο των διαστάσεων που έχουν πάρει, αλλά κυρίως το ανεξέλεγκτο της δυναμικής τους.

Είναι τρεις παράμετροι που θα παραμείνουν ενεργές είτε με Αλέξη, είτε με

Κυριάκο, είτε με αυτούς μαζί και κάποιους άλλους, αλλά γνωστούς. Τα τελευταία έξι χρόνια το πολιτικό σύστημα έχει ηττηθεί στο σύνολό του και μαζί του ο λαός που το υποστήριξε σε όλες του τις μεταμφιέσεις. Και τώρα, τα διάφορα «παράλληλα προγράμματα» δεν είναι παρά αναγνώσεις της ανίκητης πολιτικής και εθνικής μας μιζέριας. Η ανάγκη τους έχει ήδη προβλεφθεί από τους ξένους και η εφαρμογή τους είναι πλέον επιβεβλημένη, ακόμη και αν κάποια θλιβερά «υπόλοιπα της μεταπολίτευσης» τα διαχειριστούν σαν ευκαιρίες ρουσφετιών και συναλλαγής.

Δεν υπάρχουν σήμερα πολιτικά κινήματα που να μπορούν να εντάξουν αυτές τις τρεις παραμέτρους σε μια δημιουργική εξέλιξη για την προοπτική της χώρας. Για αυτό η καθημερινότητα των περισσότερων πολιτών και συνολικά η χώρα άγεται και φέρεται σαν έρμαιο εκεί που ξεσπούν τα κύματα των συμφερόντων των Μεγάλων Δυνάμεων. Λες κι η ιστορία μας επαναλαμβάνεται. Λες και μια αναπότρεπτη αναταραχή, κοινωνική ή γεωπολιτική, παρότι αποτρόπαια, να είναι η μόνη δυνατή επόμενη κίνηση. Και όχι μόνο για την δική μας χώρα.

Σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει να επιτρέψουμε να γίνει η φτώχεια μια κανονικότητα στην ζωή των περισσότερων Ελλήνων και μάλιστα σαν αποδοχή της ήττας ενός διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος, που ακόμη και μέσα στην τέλεια καταιγίδα φαντασιώνεται ότι μπορεί να διασωθεί με κιβωτό μια νέα του νομενκλατούρα.

Στις συνθήκες που ζούμε και στον δρόμο που ανοίγεται μπροστά μας κανένα «παράλληλο πρόγραμμα» δεν μπορεί να διαχειριστεί την ήττα. Την αποδέχεται, αλλά την ίδια στιγμή προετοιμάζει και οργανώνει την σύγκρουση.

[Δ. Τρικεριώτης](#) , *Twitter:* [@BlogGnathion](#)